

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.309/2011/19. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a **2012. év szeptember hó 27. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette miatt I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság 2011. július 4. napján kelt 6.B.9/2011/11. számú ítéletét megváltoztatja.

Az I.r. vádlottal szemben a büntetést, mint különös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak.

Az I.r. és II.r. vádlottakkal szemben egyénenként 97.250,- (Kilencvenhétezer-kettőszázötven) forint erejéig vagyonekmozgást rendel el.

A bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezést hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot e körben különleges eljárás lefolytatására utasítja.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből az I.r. vádlott 307.369,- (Háromszázhétezer-háromszázhatvankilenc) forintot, míg a II.r. vádlott 288.618,- (Kettőszáznyolcvannyolcezer-hatszáztizennyolc) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az I.r. vádlott magyar állampolgár, állandó bejelentett lakóhelye megszűnt.

A II.r. vádlott magyar állampolgár, lakóhelye egy vidéki városban van.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 34.840,- (Harmincnégyezer-nyolcszáznegyven) forint bűnügyi költségből Az I.r. vádlott 11.980,- (Tizenegyezer-kilencszáznyolcvan) forintot, míg A II.r. vádlott 22.860,- (Huszonkettőezer-nyolcszázhatvan) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fejér Megyei Bíróság a 2011. év július hó 4. napján kelt 6.B.9/2011/11. számú ítéletében az I.r. és a II.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki tártstettesként elkövetett rablás bűntettében (Btk. 321.§ (1) bekezdés és (4) bekezdés a./ pont), ezért Az I.r. vádlottat - mint többszörös visszaesőt - 7 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra, míg A II.r. vádlottat 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindkét vádlott esetében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztésbe, továbbá a lefoglalt tárgyak jogi sorsáról is döntött, anélkül, hogy azokat részletezte volna, végezetül pedig a bűnösnek kimondott vádlottakat egyetemlegesen kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlottak terhére, a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlottak és védőik enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2011. év szeptember hó 14. napján kelt BF.790/2011/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést - kiegészített tartalommal - fenntartotta.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek során a tárgyalás anyagává tette és értékelési körébe vonta a releváns bizonyítékokat, amelyek elengedhetetlenül szükségesek voltak a vádlottak büntetőjogi felelősségének eldöntéséhez. A történeti tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, az megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében meghatározott hibáktól, és hiányosságoktól.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában ugyanakkor rámutatott, hogy a vádlottakra vonatkozó személyi rész kiegészítendő azzal, hogy az I.r. vádlott és a II.r. vádlott korábbi jogerős szabadságvesztéseikből mikor és milyen módon szabadultak.

Egyebekben a vádlottak bűnösségének megállapítását és az általuk elkövetett cselekmény minősítését törvényesnek találta, azzal, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor Az I.r. vádlottat többszörös visszaesőként marasztalta el.

E körben kiemelte a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség, hogy egy korábbi osztrák - a Fővárosi Bíróság által jogerősen elismert - ítélet alapján Az I.r. vádlott nem többszörös, hanem különös visszaeső.

A vádhatóság végezetül kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket ugyan helyesen sorolta fel, de azokat nem a súlyuknak megfelelően

értékelte, nem vette figyelembe a vádlottak által elkövetett bűncselekmény jelentős tárgyi súlyát, ezért a kiszabott büntetések nem szolgálják megfelelően a törvényben meghatározott büntetési célokat.

A fentiekre tekintettel indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés mértékénél lényegesen hosszabb tartamú büntetést alkalmazzon az ítélőtábla, mert csak az áll arányban a vádlottak személyében rejlő szubjektív társadalomra veszélyességgel, illetve az általuk elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a Fővárosi Ítélőtábla nyilvános ülésén írásbeli indítványát fenntartotta, és azt az alábbiakkal egészítette ki:

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást megalapozottan állapította meg, figyelemmel arra, hogy a vádlottak korábban beismerő vallomást tettek, amelyet a sértett vallomása, és nem utolsó sorban az élelmiszerboltban működő ipari kamerák felvételei is alátámasztottak. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság meglehetősen röviden, tömören indokolta az ítéletét, mindössze a vádlotti vallomásokat részletezte, az egyéb bizonyítékokat azonban csak felsorolásszerűen említette meg. E körben az elsőfokú ítélet kiegészítésére tett indítványt. Szorgalmazta a vádlottak büntetett előéletének nagyobb nyomatékkal történő értékelését, végezetül pedig indítványozta, hogy az eljárás során lefoglalt pólóujj megsemmisítését rendelje el az ítélőtábla.

Az I.r. vádlott felszólalásában azt emelte ki, hogy A II.r. vádlott nem tudta, hogy fegyvert vitt magával a bűncselekmény elkövetéséhez. Megbánását hangsúlyozta, a bűncselekmény elkövetését azzal indokolta, hogy éhezett, az albérletéből is ki akarták tenni, ezért nem látott más kiutat a reménytelen helyzetéből, kizárólag a rablást.

A II.r. vádlott a felszólalásában kitért rá, hogy a bűncselekmény elkövetését mindvégig beismerte, de a fegyverről nem tudott. Nehezményezte, hogy az elrabolt pénz tekintetében a tanúként kihallgatott bolti alkalmazott megváltoztatott vallomását fogadta el az elsőfokú bíróság, ezért jelentősebb összeget állapított meg a terhére, mint amennyit valójában elraboltak. A vádlott-társa fegyverhasználatával kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy a rablási cselekmény 43 másodperc alatt zajlott le, és ő csak a 40. másodpercnél vette észre, hogy az I.r. vádlottnál fegyver van, de ekkor nyomban felszólította őt a helyszín elhagyására. Tagadta, hogy a bűncselekmény végrehajtása során boxer volt a kezén.

Az I.r. vádlott védője felszólalásában kifejtette, hogy a védenca által a rablás során használt eszköz nem volt valódi éles lőfegyver, ezért megítélése szerint a bűncselekmény tárgyi súlya más, mint igazi pisztoly használata esetén. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A II.r. vádlott védője védenca következetes vallomására hívta fel a figyelmet, mely szerint nem tudott arról, hogy az I.r. vádlottnál fegyver volt, ezért a kiszabott

büntetés enyhítését kérte, nem utolsó sorban arra is figyelemmel, hogy a kár egy része az eltulajdonított pénz lefoglalásával megtérült.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdésében írtak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, a tényállást lényegében helyesen derítette fel.

A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, a vádlottak beismerő vallomásai és az okirati bizonyítékok alapján alapvetően helyes történeti tényállást rögzített, jóllehet indokolásában alig-alig tért ki részletesen sértett tanú vallomására, annak ellenére, hogy ennek a tényállás megállapítása szempontjából korántsem elhanyagolható jelentősége volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása ilyen körülmények között meglehetősen hiányos volt, ezért a másodfokú bíróság a felülvizsgálat során azt is mérlegelte, hogy helye lenne-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének az indokolási kötelezettség megsértése miatt.

E tárgykörben arra az álláspontra helyezkedett az ítélet tábla, hogy noha az első bírói ítélet alapvetően hiányos az indokolás tekintetében, azonban a felülbírálathoz nélkülözhetetlen adatokat minimális szinten mégiscsak tartalmazza, ennél fogva jelentős kiegészítésekkel ugyan, de alkalmas a felülbírálatra.

A másodfokú bíróság ezért a rendelkezésre álló iratok - a vádlottak erkölcsi bizonyítványai és az elsőfokú bíróság által beszerzett korábbi jogerős ítélet kiadmányokra figyelemmel - a vádlottak előéletére vonatkozó adatokat az alábbiakkal pontosítja, egészíti ki:

- Az I.r. vádlott az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldalán a (3) bekezdésben feltüntetett - a Városi Bíróság B.1../1997/25. számú, illetve a Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság az 1998. év március hó 25. napján jogerős Bf.4../1998/5. számú ítéletében kiszabott - szabadságvesztéséből *az 1998. év december hó 21. napján feltételes kedvezményrel szabadult. A büntetés végrehajthatósága 1999. év március hó 7. napján következett be.*

- Az elsőfokú ítélet 3. oldalának (4) bekezdésében rögzített - az egyik Városi Bíróság 9.B.4../1998/8. számú, illetve a Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 1999. év május hó 21. napján jogerős Bf.1../1999/3. számú ítéletében kiszabott - *szabadságvesztését Az I.r. vádlott 1999. év október hó 11. napján töltötte le.*

- Az elsőfokú ítélet fent megjelölt helyén hivatkozott a bíróság a Városi Bíróságnak a 2001. év október hó 15. napján jogerős 1.B.3../2001/4. számú ítéletében kiszabott *szabadságvesztésére is, melyet Az I.r. vádlott 2002. év február hó 20. napján töltött le.*

- Az elsőfokú bíróság által hivatkozott ausztriai elítélés vonatkozásában azt kell megállapítani, hogy a Fővárosi Bíróság a S..i Tartományi Bíróság 13.Hv.1../05

w. számú, illetve a Főtörvényszék, mint fellebbviteli bíróság 23.Bs.1../06 i. számú ítéleteinek érvényét *helyesen a 3.Bk.2../2007/4. számú végzésével ismerte el.* (Ez az elsőfokú bírósági iratok 3. alszáma alatt fellelhető végzés kiadmányából állapítható meg, amelynek ügyszámát tévesen tüntette fel a Megyei Bíróság)

- Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor Az I.r. vádlottat, mint többszörös visszaesőt marasztalta el, mert őt legutoljára a fent megjelölt határozatában az osztrák bíróság ítélte el, melyet a Fővárosi Bíróság elismert. A szóban forgó ítéletben az I.r. vádlott bűnösségét - a Fővárosi Bíróság külföldi ítélet érvényét elismerő végzése szerint - társtettesként elkövetett lopás büntetében (Btk.316.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont, (5) bekezdés b./ pont) állapították meg, amiért őt 4 év börtönbüntetésre ítélték. Az I.r. vádlott *e büntetéséből 2008. év július hónapjában szabadult.*

- Az I.r. vádlottat a fenti ítéletben nem visszaesőként ítélték el, így ezen elítélése a Btk.137.§ 16. pontja szerint többszörös visszaesést nem alapozhatja meg. Ezen elítéléshez képest az I.r. vádlott helyesen a Btk.137.§ 15. pontja szerinti különös visszaesőként követte el a jelen ügyben elbírált bűncselekményét, mert a Btk. 333.§ 4. pontja értelmében a különös visszaesés szempontjából hasonló jellegű bűncselekmények a vagyon elleni bűncselekmények. Mind a lopás, mind pedig a rablás vagyon elleni bűncselekmény, míg az I.r. vádlottat korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték és a büntetés kitöltésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el, tehát Az I.r. vádlott különös visszaeső.

- Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy az I.r. vádlott korábbi elítélései visszaesői minőséget nem alapoznak meg, mert Az erkölcsi bizonyítványából megállapítható, hogy legutolsó jogerős szabadságvesztéséből 2002. év február hó 20. napján szabadult, azóta pedig három évnél hosszabb idő telt el.

- A II.r. vádlott előéletére vonatkozóan megállapítható, hogy őt szinte minden esetben Az I.r. vádlottal együtt elkövetett bűncselekmények miatt ítélték el. Így az I.r. vádlottnál feltüntetett - a Városi Bíróság B.1../1997/25. számú, illetve a Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság Bf.4../1998/5. számú jogerős ítéletében a többrendbeli lopás büntette miatt *kiszabott 1 év 2 hónap börtönbüntetéséből 1999. év október hó 17. napján feltételes szabadságra bocsátották, míg a büntetés végrehajthatóságának megszűnése 2000. év január hó 31. napján következett be.*

- a Városi Bíróság által társtettesként elkövetett lopás büntette miatt II.r. vádlottal szemben, mint különös visszaesővel szemben *kiszabott 3 hónap börtönbüntetésből 2001. év december hó 31. napján szabadult feltételes kedvezményrel a vádlott, míg a büntetés végrehajthatóságának megszűnése 2002. év január hó 20. napján következett be.*

Az ítéltábla a felülvizsgálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ipari kamerák felvételeit nem értékelte jóllehet ez a tényállás pontos megállapítása

szempontjából - figyelemmel a vádlottak által előterjesztett védekezésekre is - szükséges lett volna. Ezzel kapcsolatban elemzést nem végzett, pedig annak alapján pontosan rekonstruálni lehetett a történeteket, miként tette ezt a nyomozati iratok között fellelhető rendőri jelentés. (nyomozati iratok 101-103. oldalai)

A Fővárosi Ítéltábla a fent megjelölt rendőri jelentés, valamint a nyomozati iratok között a 123-130. oldalakon elfekvő fénykép-melléklet alapján az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását az alábbiakkal egészíti ki:

- A nyomozati iratok 124. oldalán található - az élelmiszerboltban elhelyezett ipari kamerák által rögzített felvételek kimerevített - képei alapján egyértelműen megállapítható, hogy a vádlottak boltba történő belépését követően az egyik elkövető (Az I.r. vádlott) 21 óra 41 perc 36 másodperckor jól láthatóan - kezét vállmagasságban előrenyújtva - fegyvert szegez az eladóra. Ebből következik, hogy A II.r. vádlott védekezése nem foghat helyt, már csak azért sem, mert az a vádlottak részéről sem volt vitatott, hogy együtt léptek be az élelmiszerüzletbe, az eseményeknél mind végig jelen volt a II.r. vádlott is, ezért az első pillanattól kezdve észlelnie kellett, hogy társa fegyvert fog sértetre.
- Ezzel összefüggésben rámutat a Fővárosi Ítéltábla, hogy a vádlottak a nyomozás során minden részletre kiterjedő beismerő vallomást tettek, amelyeket később indokolatlanul visszavontak, de ezeket az elsőfokú bíróság nem fogadta el. E nyilatkozataikban részletesen kitértek arra, hogy a rablást viszonylag hosszabb ideig fontolgatták, tervezték és az előkészületek során mindkettőjük számára egyértelmű volt, hogy az erőszakos vagyon elleni bűncselekményt fegyvernek látszó tárggyal fogják végrehajtani.
- érve az éjjel-nappal működő élelmiszerboltban elhelyezett ipari kamerák felvételeire: a nyomozati iratok 125. oldalán található 3-4. számú felvételek azt rögzítették, hogy A II.r. vádlott 21 óra 41 perc 38 másodperckor átugrott a pulton. A nyomozati iratok 126. oldalán fellelhető négy felvétel - 21 óra 41 perc 39 másodperc és 21 óra 41 perc 51 másodperc között időben - arról tanúskodik, hogy a két vádlott a rablás során szándékegységben cselekedett, teljesen együttműködtek, akként, hogy A II.r. vádlott hátulról átkarolta a sértettet, miközben Az I.r. vádlott mellette állt kezében a pisztollyal, melyet továbbra is az eladóra szegezett.
- A nyomozati iratok 127. oldalán lévő felvételek - 21 óra 41 perc 53 másodperc és 21 óra 42 perc 36 másodperc közötti idő intervallumban - azt ábrázolják, hogy a vádlottak az eladót a pult mögött hasra fektették, majd a kassza tartalmát magukhoz vették.
- A fentiekkel összhangban állt sértett tanúvallomása, amellyel az elsőfokú bíróság csak érintőlegesen, meglehetősen felületesen foglalkozott, az azonban tény, hogy a bolti eladó vallomását értékelési körébe vonta.
- A fenti kiegészítésekkel minden kétséget kizáróan meg lehetett állapítani, hogy a II.r. vádlott a rablás során mindvégig tisztában volt azzal, hogy Az I.r. vádlott

fegyverrel fenyegeti a sértettet, hiszen erről korábban előzetesen megállapodtak, az eseményeknél mindvégig jelen volt, társával együttműködött.

- Nem foghatott helyt a II.r. vádlottnak az a védekezése sem, amelyet a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén terjesztett elő, nevezetesen, hogy a sértett a meghallgatásai során egyre nagyobb kárösszegeket jelölt meg, amelyeket aztán a későbbiekben az elsőfokú bíróság kritikátlanul elfogadott.
- Ezzel szemben tény, hogy a bűncselekmény befejezése után alig több mint tíz perccel már a helyszínen voltak a nyomozóhatóság tagjai, akik azonnal meghallgatták a történetéről sértettet. A nyomozati iratok 99-100. lapszámai alatt elfekvő rendőri jelentésben foglaltak szerint a járőrök 21 óra 54 perckor érkeztek a helyszínre, rögzítették a sértett adatait, majd kikérdezték őt. A sértett már ekkor, mintegy 600.000,- forint kárról tett említést. Ehhez képest nem mondott lényegesen más összeget a későbbi formális tanúkenti kihallgatása során sem (nyomozati iratok 287. oldal 3. bekezdés). Ugyanígy nyilatkozott a 2011. év július hó 4. napján - több mint egy év elteltével a bűncselekmény elkövetése után - az elsőfokú bírósági tárgyaláson is, amikor továbbra is 600.000,- forintban jelölte meg a kárösszeget, azzal a pontosítással, hogy az nagyjából háromnapi bevétel volt. (11. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal közepe).

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás immár hibátlanná, és felülbírálatra alkalmassá vált. Az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, és az általuk elkövetett bűncselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket helyesen sorolta fel és súlyuknak megfelelően értékelte.

A kiszabott büntetések arányban állnak mind a bűncselekmény tárgyi súlyával, mind az elkövetők személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, azok lényeges súlyosítására, enyhítésére nincs törvényes ok.

A Fővárosi Ítéltábla nem osztotta az I.r. vádlott védőjének felszólalásában kifejtetteket, melyben arra hivatkozott, hogy a rablási cselekmény nem volt olyan súlyos, mert Az I.r. vádlott nem valódi lőfegyvert használt a támadás során.

A Btk.137.§ 4. a) pontja úgy rendelkezik, hogy a fegyveres elkövetésre vonatkozó rendelkezéseket alkalmazni kell akkor is, ha a bűncselekményt lőfegyver vagy robbanóanyag utánzatával fenyegetve követik el.

A 2001. évi CXXI. törvénnyel bevezetett rendelkezés - a 2002. év április hó 1. napjától hatályosan - éppen az ilyen jellegű bűncselekmények sértetteinek fokozottabb védelme érdekében tett egyenlőség jelet a valódi fegyver és a fegyvernek látszó tárgy között. A gyakorlati tapasztalatok szerint a fegyveres rablások sértettjei rendkívül komoly félelmet élnek át a támadások során és ilyen kiélezett helyzetekben nem várható el tőlük, hogy a rájuk tartott pisztoly valódiságát vizsgálják, mert joggal tarthatnak attól, hogy akár életüket is veszthetik. Ezért

rendelkezett úgy a jogalkotó, hogy a fegyvernek látszó tárgy is azonos elbírálás alá esik a valódi lőfegyverrel, mert a sértettek szempontjából a különbség tökéletesen irreleváns. Ilyen körülmények között nincs jelentősége annak, hogy az I.r. vádlott a fegyveres fenyegetés során nem igazi pisztolyt használt.

A Btk.77/B.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében vagyonekhozást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során, vagy azzal összefüggésben szerzett.

A Btk.77/C.§ (1) bekezdés a) pontja úgy rendelkezik, hogy a vagyonekhozást pénzüsszegben kifejezve kell elrendelni - többek között -, ha a vagyon már nem lelhető el.

Az elsőfokú bíróság a törvény mérlegelést nem tűrő, kötelező rendelkezése ellenére nem rendelt el vagyonekhozást a vádlottakkal szemben, ezért a másodfokú bíróság ezt pótolta.

A pénzüsszegben kifejezett vagyonekhozás összegét úgy állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított összesen 643.000,- forint kárból levonta a vádlottaktól a nyomozás során lefoglalt összesen 448.500,- forintot, mert ez az összeg az általuk okozott kárból megtérült.

A fennmaradó 194.500,- forintot egyenlő arányban osztotta el az I.r. és II.r. vádlott között, mert a vagyonekhozás egyetemleges alkalmazásának nincs helye, azt mindig külön-külön kell alkalmazni az elkövetőkkel szemben (95/2011. BK. vélemény).

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt nagyszámú bűnjelről úgy rendelkezett, hogy azokat tételesen nem sorolta fel, jóllehet a kimunkált bírói gyakorlat szerint az ítéletben arról részletesen kell rendelkeznie a bíróságnak.

A fentiekől függetlenül BJ.3.4/2011. számú bűnjeljegyzék 14. tételszám alatti pólóujjat nem elkobozni, hanem a lefoglalás megszüntetése után megsemmisíteni kellett volna a Be.155.§ (1) és (8) bekezdései alapján, mert az értéktelen és arra senki nem tartott igényt.

A lefoglalt tárgyról történő rendelkezés egyéb hibákban is szenved, mert a fenti bűnjeljegyzék 8. tételszáma alatt bevételezett teleszkópos fémbot (vipera) lefoglalását megszüntette az elsőfokú bíróság és azt az I.r. vádlottnak kiadta.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság teljesen figyelmen kívül hagyta ítélezése során a 175/2003. (X.28.) számú Kormányrendeletet, amely a közbiztonságra különösen veszélyes eszközökről szól. A kormányrendelet mellékletének b) pontja a közbiztonságra különösen veszélyes eszközök között sorolja fel a jellegzetesen ütés céljára használható, és az ütés erejét, hatását növelő eszközt, melyek közül példálózva nevesíti az ólmosbotot, és a boxert. Nyilvánvalóan e körbe tartozik a vipera is, amely kötelező elkobzásának lenne helye a Btk.77.§ (1) bekezdés b)

pontja alapján, tekintet nélkül arra, hogy azt a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használták-e vagy sem.

A bűnjeljegyzék 5... tételszáma alatt bevételezett CD lemezt - mely az élelmiszerboltban működő biztonsági kamerák felvételeit tartalmazza, és az 53. tételszám alatti napi forgalmi jelentés lefoglalását megszüntette a bíróság és azokat megsemmisíteni rendelte.

E rendelkezések sem felelnek meg a törvényi előírásoknak, mert az elsőként feltüntetett lényegét tekintve okirati bizonyíték, melyeket a továbbiakban az iratoknál kell kezelni, míg az utóbbit a lefoglalása után az élelmiszerbolt tulajdonosának kell kiadni.

A fenti néhány példa megfelelően rávilágít arra, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem foglalkozott a lefoglalt bűnjelek további sorsával, ezért e részében az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra alkalmatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a bűnjelekre vonatkozó részében hatályon kívül helyezte a Be.375.§ (4) bekezdése alapján, és az elsőfokú bíróságot e körben a Be.570. és 571.§-a szerinti különleges eljárás lefolytatására utasította.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a bűnösnek kimondott vádlottakat a Be.338.§ (1) és (3) bekezdéseinek felhívásával egyetemlegesen kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az eljárási törvény ilyen tartalmú rendelkezése azonban csak kisegítő szabály, amely akkor alkalmazandó, ha a bűnügyi költség a bűnösnek kimondott vádlottak szerint nem különíthető el. A főszabály a vádlottak külön-külön kötelezése a bűnügyi költség viselésére (Be.338.§ (3) bekezdés I. fordulat).

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a valamennyi - az eljárás során felmerült - bűnügyi költség mindkét vádlott cselekvőségével összefügg, ezért annak megfizetésére arányosan elosztva, külön-külön kötelezte őket.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén elhangzottak alapján a másodfokú bíróság rögzítette a vádlottak érvényes személyi adatait, így pótolta az elsőfokú ítéletből kimaradt ténymegállapítást, mely szerint mindkét vádlott magyar állampolgár, továbbá, hogy Az I.r. vádlottnak az állandó bejelentett lakóhelye megszűnt, illetve rögzítette a II.r. vádlott pontos lakóhelyét is.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a Be.372.§ (1) bekezdésének felhívásával az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2012. év szeptember hó 27. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s.k.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit s.k.
bíró

Záradék:

A Megyei Bíróság 6.B.9./2011/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.3../2011/19. számú ítélete folytán a 2012. év szeptember hó 27. napján jogerőre emelkedett és - a bűnjelekre vonatkozó rendelkezések kivételével - végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év szeptember hó 27.

. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Iván Erika
bíróügyi ügyintéző